

[Søren Andersen.]

Lovforslaget skal jo i virkeligheden ses i sammenhæng med det efterfølgende, som vi også har til behandling her, og i sammenhæng med de lovforslag om skattelettelser og om øgede børnetilskud, der er fremsat. Jeg kan give dette lovforslag min fulde tilslutning.

Jeg vil gerne have lov til at fremsætte nogle principielle bemærkninger om lovforslaget om ændring i folkeforsikringsloven. Den ændring, der finder sted her, er udtryk for en sund tankegang, der både er i samfundets og i rentenydernes interesse.

Det, der foreslås, er, at der udover det nuværende fradrag ved rentens beregning, uanset hvordan man har tjent pengene, gives et specielt fradrag for indtægt ved eget arbejde, svarende til halvdelen af grundbeløbet. Det vil i virkeligheden sige, at den, der slet ikke har anden indtægt end renter, må have arbejdsindtægter indtil samme størrelse som grundbeløbet, inden der sker fradrag. Der ligger heri en tilskyndelse overfor rentenyderne til fortsat at være i virksomhed og bidrage til produktionens vækst. Man fremmer herigennem helt anderledes, end det sker gennem loven, som den nu er, de gamles naturlige trang til beskæftigelse, en beskæftigelse, der skal være afpasset efter deres kræfter. Det arbejde, de gamle tager for at tjene en lille skilling, er ofte arbejde, som ellers ikke ville være blevet gjort, fordi det ikke kan bære fuld arbejds løn, men som alligevel i høj grad er samfundsnyttigt. Jeg tror, de gamle bliver glade ved denne ændring, fordi de gerne vil være i virksomhed og føle, at de gør nytte i samfundet. Det er også det sundeste og det bedste for deres helbred og hele velfindende. Derfor kan jeg med glæde anbefale denne ændring i folkeforsikringsloven.

Jeg minder om, at sidst, da vi havde aldersrenteloven til behandling, udtalte jeg, at jeg betvivlede, at der var så stor forskel på udgiftsniveauet i de forskellige kommuner, som de nuværende satser giver udtryk for. Jeg udtalte ønske om, at det på statistisk grundlag blev udfundet, hvor stor forskellen virkelig er i dag, idet jeg ikke kan se synderlig anden forskel end for boligudgiftens vedkommende. Det er sikkert et af de problemer, folkeforsikringskommissionen arbejder med, men der er jo ingen, der ved, hvor længe denne kommission

skal sidde. Vi kan altså ikke tage det op til reel behandling uden at have en ordentlig oversigt.

Jeg kan give min fulde tilslutning til de to lovforslag.

Thestrup: Vedrørende det første af de foreliggende lovforslag skal jeg nøjes med at henvise til bemærkningerne til lovforslaget og til den højtærede arbejds- og socialministers udtalelser. Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Det andet lovforslag, der foreligger, skal jeg ligeledes på mit partis vegne anbefale, idet jeg også vedrørende dets indhold henviser til bemærkningerne og til den højtærede ministers udtalelser her i tinget.

Jeg skal ikke komme ind på en lang argumentation for dette forslag. „Berlingske Tidende“ for i dag giver i sin ledende artikel to argumenter, jeg synes to gode argumenter, for forslaget, nemlig for det første den betydning, det har for samfundet, at så mange som muligt så lang tid som muligt fastholdes i arbejdet, og for det andet den betydning, det har for den arbejdsdygtige rentenyder, enten det er en aldersrentenyder eller en invaliderentyder, at han kan virke ude i arbejdet uden af den grund at få et fradrag i sin rente.

Jeg skal hertil føje et tredje argument. Dette forslag lader i højere grad end den gældende ordning renten være noget fast, af trang uafhængigt. Det imødekommer derved en anskuelse, der ikke blot indenfor alders- og invaliderentydernes kreds har vundet stor udbredelse, men vist også er i stadig stigen indenfor alle andre kredse, nemlig den, at i jo højere grad alders- og invaliderenten nærmer sig en forsikringsmæssig eller en pensionsmæssig ordning, og jo mindre trangsmomentet er afgørende, des bedre.

Jeg kan altså anbefale dette forslag, idet jeg regner med, at enkeltheder, der er fremdraget, kan drøftes i udvalget.

Jeg kan ikke lade være med her, hvor vi står overfor et lovforslag, der tager sigte på at fastholde mennesker i arbejdet længere op i alderen end tidligere, at lægge dette høje ting på sinde, at vi med den forhøjelse af gennemsnitsalderen, der har fundet sted i de senere år, vist vil blive nødt til inden altfor lang tid at foretage en almindelig undersøgelse af, om og eventuelt under